

nih prostora i dekorativnih reljefa. Samostalno izlagao u Zagrebu (1967, 1987), Velikoj Gorici (1979), Krapinskim Toplicama (1984) i Chicagu (1978, 1982).

LIT.: Ž. Zdelar, Mato Mihonica, skulpture i reljefi (katalog), Zagreb 1987.

VI. Mć.

MIHOJE BRAJKOV, kipar i graditelj (Bar, XIV. st.); 1327–48. radi u Dubrovniku. God. 1343. zajedno s Jakovom Gogelovim i Bratojem iz Šumeta radi arhit. ukrase za dubrovačke kuće, a s Bokšom Radomilićem kleše trifore i gotičke prozore za palaču Klementa Gučetića. Najvažnije njegovo djelo je kula samostana Male braće, koji nije dovršio u cjelini ali je u njemu pokopan. O tome svjedoči nadgrobni natpis: S. de magister Micha Petrar Dantivar qui fecit claustrum cum omnibus suis. Heksafore s dvostrukim kapitelima isklesao je u zakasnjelim romaničkim oblicima, s fantastičnim likovima životinja, zmajeva i ljudskih glava, dok visoki stupovi i neki biljni ukrasi odaju već gotiku. Ta plastika ima stilske veze s onom na katedrali u Bitontu u J Italiji te s romaničkom skulpturom u Dečanima i Studenici.

LIT.: C. Fisković, Prvi poznati dubrovački graditelji, Dubrovnik 1955, str. 107–137. — Isti, Romaničko-gotički slog samostana Male braće, u knjizi: Samostan Male braće u Dubrovniku, Dubrovnik 1985. — I. Fisković, Srednjovjekovna skulptura u samostanu Male braće, ibid.

R.

MIHOLEC, selo SZ od Križevaca. Posred sela na trokutastu trgu nalazi se župna crkva Sv. Mihovila, jednobrodna kasnogotička građevina (kraj XV—poč. XVI. st.) s kvadratnim svetištem presvođenim križnim svodom te s bočnim gotičkim portalom; barokizirana tijekom XVIII. st. Uz juž. pročelje je zvonik-kula gotičko-renesansnih oblika (prva pol. XVI. st.). Crkva ima četiri barokna oltara, propovjedaonicu, crkv. posude (XVI–XVIII. st.). Jednokatni župni dvor sagrađen je u drugoj pol. XVIII. st.

LIT.: UTH—Križevci.

A. Ht.

MIHOVIL, prepisivač i iluminator (Split, XIV/XV. st.). God. 1395. ispisao goticom te iluminirao crvenim i plavim inicijalima Statut grada Splita koji se čuva u Muzeju grada Splita.

LIT.: C. Fisković, Dubrovački sinoslikari, Prilozi—Dalmacija, 1950, str. 5.

MIJATOVIĆ UHLIK, Kasja, slikarica (Kolašin, Crna Gora, 10. III. 1932). Završila Akademiju u Zagrebu 1957. Slika uglavnom uljem gustim i širokim potezima kista. Koloristička skala svedena je na bijelu i sivu boju te na plave tonove (*Ivana s pticom*, 1977). U ciklusu primorskih krajolika (*Bol X*, 1980; *Bol XXI*, 1983) boja se gubi u bijelim tonovima. — Samostalno izlagala u Zagrebu (1959, 1965), Podgorici (1960) i Dubrovniku (1963, 1984).

LIT.: L. Aleksić, Kasja Mijatović Uhljak (katalog), Dubrovnik 1984.

K. Ma.

MIJIĆ, Karlo, slikar (Bileća, Bosna i Hercegovina 7. II. 1887 — Zagreb, 5. II. 1964). Studirao u Privatnoj crtačkoj i slikarskoj školi R. Scheffera u Beču (1904/05), kod V. Bukovca na Akademiji u Pragu (1905/06), kod P. Halma i C. Marra na Akademiji u Münchenu (1906–08) te kod B. Löfflera u Školi umjetnih zanata u Beču (1913/14). U Sarajevu je živio do 1938, kada se preselio u Zagreb. Bavio se lik. pedagogijom. Prvi put izlaze s grupom »Medulić« u Ljubljani (1909/10), potom na izložbama u zemlji i inozemstvu (Ženeva, Pariz, Lavov, Firenca, Barcelona, London, Berlin, Beč). Sudjelovao u radu Hrvatskoga proljetnoga salona. — U njegovu je umj. razvoju najraznovrsnije prvo razdoblje u kojemu su vidljivi utjecaji Münchenskoga atelješkoga stila, plenerizma, Jugendstila, simbolizma, bečke secesije i čak ekspresionizma u ranim, socijalno angažiranim crtežima (*Kolona radnika*, 1913). God. 1916–18. M. razrađuje svoju ekspresionističku fazu koja, osim u grafici, kulminira u portretima i pejzažima iz Pazarića (1919/20), radenima s iznimnom kolorističkom smjelošću i žestinom (*Brat i sestra*, 1919; *Hranisava*, 1919/20; *Bosansko selo*, 1919/20; *Drveće*, 1920). Toj fazi pripadaju i izvanredno ekspresivni, sintetični crteži. Oko 1921/22. M. ulazi u fazu magičnoga realizma; boja se povlači, forma zateže i ohlađuje. Niz planinskih krajolika iz Bosne, portreti i serija krajolika iz Splitske vrhunac su njegova stvaralaštva; a javlja se i nov tip bogatije strukturiranih crteža (*Stijene*, 1925; *Drina*, 1926; *Portret moje žene*, 1926; *Pejzaž s kulom Cerineo*, oko 1927). Poslije 1930. potez kista ponovno postaje vidljiv, čak temperamentan, ali boja više ne doseže sjaj ranijih suzvučja i najčešće je tonski shvaćena. Ta posljednja, realistička faza pokazuje i znakove diskretne socijalne angažiranosti. — Samostalno je izlagao u Zagrebu (1920, 1939), 1981. priređena mu je izložba u Tuzli,

MIHOJE BRAJKOV, kapiteli u klastu samostana Male braće u Dubrovniku

a 1983. retrospektive u Sarajevu i Zagrebu. Bavio se primijenjenom grafikom (plakat, ilustracija), sitnom plastikom i scenografijom.

ilustracija na str. 574

LIT.: H. Berger, Karlo Mijić und sein Werk, Bosnische Post (Sarajevo), 11. VI. 1916. — J. Miše, O mladima u našoj likovnoj umjetnosti, Savremenik, 1920, 6. — R. Rotter Progonski, Hrvatski umjetnik Karlo Mijić, Obzor, 14. IV. 1937. — V. Jablan, Karlo Mijić, Odjek (Sarajevo), 1956, 10. — Z. Tonković, Karlo Mijić, u katalogu: Galerija Bol, Bol 1981. — A. Begić, Karlo Mijić (katalog), Sarajevo 1983. — B. Bužančić, Karlo Mijić, Bol 1993. R.

MIJIĆ, Matko, kipar (Milna na Braču, 21. IX. 1955). Diplomirao na Fakultetu primijenjenih umetnosti u Beogradu 1979. U početku oblikuje na tragu klasične kiparske tradicije u bronci i gipsu (ciklusi *Čekanje*, 1979–90. i *Putovanje*, 1989–90). Poslije blizak repertoaru informela; njeguje metafizičko ozračje, pridajući osobitu pozornost ravnopravnosti »pozitiva« i »negativa« u punoj plastici maloga formata. Uz to radi skulpture i instalacije od nadenih i odbačenih predmeta, stvarajući likovni i tehnički maštovit ludički svijet (skulpture iz ciklusa *Ratne tjeskobe*, 1991; *Sv. Petar i Pavao*, 1993). — Samostalno izlagao u Supetru, Bolu, Zagrebu, Trogiru, Osijeku i Čakovcu.

K. MIJIĆ, *Hranisava*. Sarajevo, Umjetnička galerija Bosne i Hercegovine

LIT.: Ž. Čorak, Matko Mijić (katalog), Velika Gorica 1985. — C. Fisković i J. Belamarić, Matko Mijić (katalog), Split 1990. — I. Šimat Banov, Matko Mijić (katalog), Zagreb 1992. — G. Quien, Matko Mijić (katalog), Čakovec 1992. K. Ma.

MIJO, iluminator (XV. st.). U Splitu je 1443. iluminirao jedan glagoljski obrednik koji se danas nalazi u Rimu.

LIT.: K. Šegvić, Poljud, riznica domaće umjetnosti, VjZA, 1914, 16, str. 30.

MIKANOVCI, dva sela u I Slavoniji. U *Novim Mikanovcima* na groblju je romanička crkva Sv. Bartola iz prve pol. XIII. st. kada je viteški red ivanovaca tu dobio posjede. Crkva je jednobrodna građevina s trostranim gotičkim svetištem koje podupiru četiri potporna. Uz S stranu prigradna je sakristija, a uz J bočna kapela. U brodu su visoko smješteni polukružni prozori. Cilindrični kosi zvonik, građen od čvrste opeke, stoji uz glavno pročelje. S J strane broda grb i natpis Petra Bakića iz 1731. upućuje na barokizaciju stare crkve. — U *Starim Mikanovcima* je župna crkva Sv. Klare iz 1810. s gl. oltarom iz istoga vremena. Kraj kuće br. 249 dobro je očuvano gradište, zvano Damić gradina. U okolici sela nađeni su predmeti iz neolitika, bronzanoga doba te iz antike.

LIT.: G. Szabo, Spomenici prošlosti u Srijemu, Savremenik, 1916, 1–2. — V. Radauš, SSS. — L. Dobronić, Posjedi templara, ivanovaca i sepulkralaca u Hrvatskoj, Rad JAZU, 1984, 406. A. Ht.

MIKLOUŠ GORNJI → GORNJI MIKLOUŠ

MIKULIĆ, Aleksandar Ignacij, zagrebački biskup, mecena (Brokunovec, 1650? — Zagreb, 9. V. 1694). Studirao u Zagrebu, Grazu i Bologni, gdje je doktorirao pravo; zagrebački kanonik i biskup (1688–94). Bio je promicatelj umjetnosti i kulture. Iz ruševina Medvedgrada spasio sliku *Majke Božje Hraniteljice* (kretske-venecijanska škola, XVI. st.), nabavio za katedralu crkv. odijela u skupocjenu baroknome umjetničkome zlatovezu (dvije mitre, četiri dalmatike). Kupio je 1690. od J. W. Valvasora biblioteku od oko 2700 knjiga i znamenitu grafičku zbirku od 7000 grafika, crteža i akvareliranih crteža. Uredio stare knjige biskupske knjižnice, a za Metropolitansku knjižnicu sagradio (1692) zgradu pred katedralom uz Bakačevu kulu (srušena 1907).

LIT.: I. Tkalčić, Slika Majke božje iz ruševina medvedgradskih. Ujedno osvrt na djelovanje biskupa Mikulića, Katolički list, 1902, 41. — L. Ivančan, Aleksandar Ignacij barun Mikulich de Brokunovec, zagrebački biskup od g. 1688. do 1694., Bogoslovska smotra, 1933, 3. R.

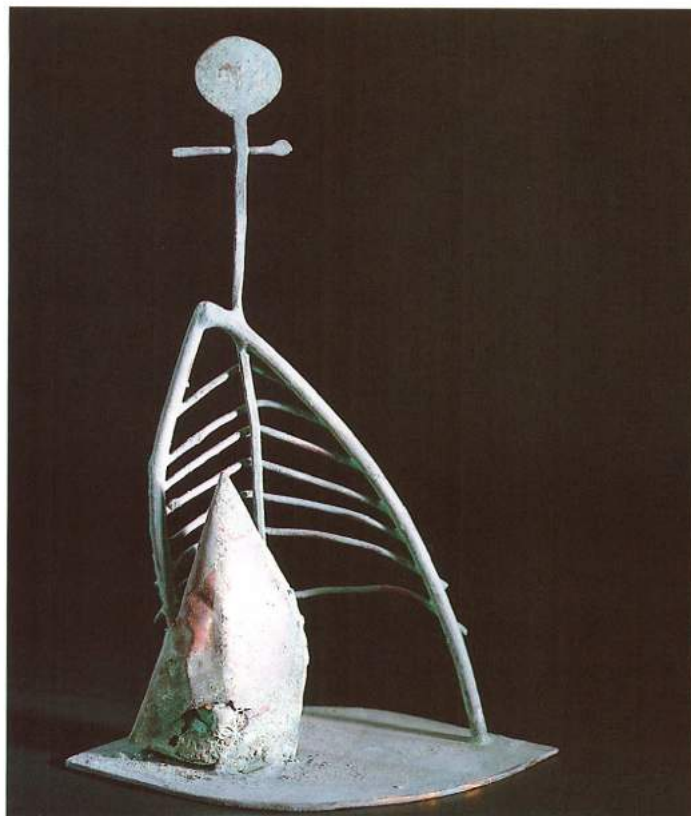
MIKULIN, Mladen, kipar (Velika Gorica, 31. XII. 1958). Završio Akademiju u Zagrebu 1986 (B. Ružić). Radi u željeznom limu skulpturu zatvorenoga volumena, čistih i maštovitih rješenja (*Klupa*, 1986; *Ptica*, 1990; *Raspelo*, 1991). Izradio skulpture u bakru *Herman Dalmatin*, Pazin, 1993; *Sokol*, park Maksimir na humku »Hrvatska gruda«, Zagreb, 1993–94; *Fra Grgo Martić*, Zagreb, Martićeva ul., 1994.

LIT.: T. Maroević, Mladen Mikulin, Zagreb 1986/87.

K. Ma.

MILANESE, Spiridion, slikar (? , vjerojatno 1837 — ?, 1919). Živio i slikao u Zagrebu 1880–1906. Očuvana su njegova ulja na platnu *Zagrebački stanovnici poslije potresa 9. XI 1880.* i *Odlazak na sajam*. Za župu Lisac kraj Stona izradio je oltarnu sliku *Svi Sveti*. Na Jubilarnoj izložbi Hrvatsko-slavonskoga gospodarskoga društva u Zagrebu 1891. izložio *Ciganku*. Slikao je u duhu akademizma. R.

MILAS, Dinko, urbanist i arhitekt (Zagreb, 17. IX. 1943). Diplomirao na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu 1968 (N. Šegvić). Od 1969. u Urbanističkome institutu Hrvatske izrađuje prostorne planove općina (Makarska, 1985) te provedbene urbanističke planove naselja (Igrane, 1969; Obrovac, Donja Brela, Bosanski Šamac, 1975; Baška Voda, 1977; Metković, 1978; Podgora, 1986; Šimuni, 1988; Novalja, 1990), stambenih zajednica (Derventa, 1968; »IX« u Zadru, 1972; »Istok«, 1978. i »Zelenka«, 1988. u Makarskoj), turističko-stambenih naselja (Červar-Porat, 1977; Mareda, 1981; Gajac, 1987–93), povijesnih jezgri gradova (Pag, 1992) i luka nautičkoga turizma (Petrčane, 1970; Makarska, 1985; Baška Voda, 1989; Gruž, Rovinj, 1991; Rogoznica, 1992; Žurkovo, 1993). Od izvedenih arhitektonskih djela ističu se stambene zgrade u Červaru (1978, s J. i V. Matijević), osnovna škola u Makarskoj (1978, s J. i V. Matijević); vila Klarica u Zagrebu (1979), stambeni nizovi u Maredi (1984, s J. Matijevićem) te stambene zgrade u Makarskoj (1987, s J. Matijevićem, M. Hrovat). Sudjelovao je na natječajima za urbanističko rješenje centra Banje Luke (1972, III. nagrada, s I. Čižmekom, I. Domijanom), stambeno naselje »Livade« u Izoli (1976, s J. Matijevićem, I. Domijanom), za sekundarne gradske centre: Trg Francuske Republike (1977, I. nagrada, s I. Čižmekom, J. Matijevićem, D. Pološkim) i Kvaternikov trg u Zagrebu (s J. Matijevićem, D. Pološkim) te za urba-

M. MIJIĆ, *Putovanje*

nističko rješenje platoa od Ploča i Pila u Dubrovniku (1990, I. nagrada, sa Z. Krznarićem, D. Manceom, M. Salajem).

BIBL.: *Stambena zajednica IX* (s I. Čižmekom), Arhitektura 1974, 149; *Metodologija planiranja i projektiranja Domova kulture*, Kumrovec 1976; *Makarsko primorje i prostorno urbanistički planovi*, Acta Biocovica, 1983, 2; *Metodologija planiranja i projektiranja luke nautičkog turizma*, u: I. sabor hrvatskih graditelja, Crikvenica 1993.

LIT.: T. Premrl, Ostvarena mogućnost duhovne komunikacije, ČIP, 1981, 12. — *Isti*, Nova urbana struktura kao interpolacija, Arhitektura 1983, 184–185. — A. Rusan, Juraj Matijević

M. MIKULIN, *Susret*

